

havde skiftet Standpunkt mellem 1ste Behandling og nu. Det har jeg i og for sig ikke sagt noget som helst andet om end det, at jeg nu i Modsætning til den Gang har fremdraget adskillige Betæneligheder med Hensyn til Polarisationens Sikkerhed, som jeg har opdaget i Mellemtiden, det vil sige, at jeg mellem 1ste Behandling og dette Øjeblik er bleven klogere paa dette Spørgsmaal. Herre Gud, skulde det være en Ulykke? Er den ærede Ordfører ikke klogere nu end for 4 Maaneder siden? Forholder det sig saadan, at Udvalgets Arbejde ikke har oplyst ham om noget som helst? Den højtærede Finansminister talte igen om denne store Skat paa 3—4 Mill. Kr., der lagdes paa vort Land til Fordel for Roedyrkerne. Men den højtærede Finansministeren vil dog ved nærmere Undersøgelse se, at det ikke passer, thi selv om der virkelig udnyttedes en Beskyttelse af 3—4 Mill. Kr., er det kun en meget ringe Del af den, der vil tilfalde Roedyrkerne, da de plus den Del af Fabrikationen, der bestaar i Saftens Udvinning af Roerne, kun have $\frac{3}{4}$ Øres Beskyttelse pr. Pund. Den anden Beskyttelse, der kan være Tale om, kommer slet ikke Roedyrkerne ved, saa det passer aldeles ikke at stille det saadan op og sige, at det alt sammen falder paa den ene Faktor af dem, der her er Tale om. Den højtærede Finansminister var saa glad ved et af de Andragender, der vare indkomne her til Rigsdagen. Men under den øvrige Toldbehandling har man ellers ikke været saa glad ved Andragenderne. Det er rart, at der en Gang imellem kan komme et, som synes kønt og tiltalende at skue ud fra ens Standpunkt, men det er kedeligt, at det er, som det er; jeg maa nemlig oplyse den højtærede Finansminister om, at af de Folk, der have skrevet under paa Andragendet, er der nogle, som slet ikke ere Roedyrkere, og andre, som have opsagt deres Kontrakter, fordi de ikke ville dyrke Roer længere. Jeg skal ikke gaa ind paa, ad hvilke Veje man har fremskaffet dette Andragende, men hvis man vilde undersøge det nærmere, vilde man muligvis komme til det Resultat, at det er et af de dristigste Andragender, der nogen Sinde have ligget paa Rigsdagens Bord. Jeg kan naturligvis kun være glad ved, at det eneste Andragende, som den højtærede Finansminister finder kærkomment, er et Andragende, der stammer fra Folk, som have i og for sig helt andre Interesser end dem, der er Tale om ved denne Sag, idet de have ophørt at dyrke Roer. Hvorfor

have de hørt op med at dyrke Roer? Det lyder underligt at høre saadanne Folk anbefale Roedyrkning som en udmærket Forretning. Hvorfor bleve de saa ikke ved dermed? Den højtærede Finansminister følte sig overfor sine Sukkerforslag beroliget ved, at alle Parter skrige. Men jeg synes egentlig nærmest, at det, at de skrige alle sammen, maatte opvække en lille Tvivl, om der dog ikke skulde være noget galt et eller andet Sted. Jeg har ikke før hørt, at man var glad ved, at alle Mennesker skrige over det, man gør, eller at man i den Omstændighed har fundet et Bevis for, at man handlede rigtigt. Den højtærede Minister kom saa ind paa den Fejl, der er rettet, idet Grænsebestemmelsen 94 er sat ned til 86, og sagde, at samtidig med, at man havde gjort det, havde man aabnet en Mulighed for, at visse Sukkere kunde bringes paa Markedet med større Fordel end hidtil. Det er muligvis rigtigt. Men disse Sukkere ere en daarligere og grimmere Vare end den, der i Øjeblikket har Indpas paa Markedet, og efter de Bevægelser, der ere hos Forbrugerne, er det en hel anden Vej, Udviklingen gaar; det er fra det mørke Sukker til det lyse, fra Puddersukker til hvidt Sukker. Og overfor den Bevægelse, der i og for sig er en Kulturbevægelse, stiller Ministeren op: Ja, men I kunne tage Avance ved at forringe det Produkt, I bringe paa Markedet. I Stedet for at give noget kønt og godt skulde I give noget grimt og daarligt; det kunne I tjene paa! Men dette er en Bevægelsesretning, forekommer det mig, som ikke er heldig; den er endog i og for sig kulturstridig, set i Forhold til den almindelige Udvikling.

Saa sagde den højtærede Minister, at det er muligt, at paa Grund af, at man har sænket Grænsen fra 94 til 86 og Indførselstolden paa Sukker til Raffinaderier fra 6 til $5\frac{1}{2}$, kan Konkurrencen maaske nok blive skarp for de danske Raasukkerfabrikker og Roedyrkere, men at det er en Konsekvens af mit og Fabrikernes Standpunkt ved 1ste Behandling, det kan den højtærede Minister ikke mene, thi fordi *han* forandrer Tallet 94, fordi det var en Fejl, at *han* havde sat det til 94, *derfor* kan han dog ikke sige, at det, at han foretager en Rettelse af sin egen Fejl, betyder, at naar han *ogsaa* foretager Forandring paa *andre* Punkter, saa er det en Følge af *mit* Standpunkt. Det var det, den ærede Minister gerne vilde give det Udseende af, men det maa jeg aldeles bestemt protestere imod. Hvad der har af-